

zeker met vreemde geconstateerd mag worden, er 't zijne toe bijdragen om tal van tot nog toe „duistere zaken” betreffende 't krijt, tot oplossing te brengen!

Hierna krijgt de heer KEULLER 't woord ter voortzetting van zijn geologischen-palaeontologischen cursus. Hoezeer deze in den smaak valt blijkt wel uit 't groot aantal bezoekers van de vergadering.

De Voorzitter sprak dan ook terecht 'n woord van dank en waardeering tot den heere Keuller.

Ten solle zette de Voorzitter de aanwezigen aan propaganda te maken voor 't nieuwe Tijdschrift, hetwelk in de laatste helft van Januari voor 't eerst zal verschijnen, en beval het aan in de medewerking van alle natuurliefhebbers in en buiten Limburg.

Hij verzocht eventueele bijdragen hiervoor te willen sturen aan 't adres van Pater H. Schmitz, S. J., Ignatiuscollege, Valkenburg L., die welwillend de Redactie van 't Tijdschrift heeft op zich genomen.

AFSCHEID.

Voor den laatsten keer, lieve Leden van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, kom ik vandaag tot U.

Na twaalf en een half-jarigen diensttijd heeft men gemeend mij ontslag te kunnen geven, me te moeten vervangen door 'n andere, nieuwere, betere kracht....

Van harte hoop 'k dat dit laatste, n.m.l. 't „betere” waarheid moge blijken...., want, afgunstig op 't orgaan, 't welk mij gaat vervangen, ben ik niet en mij zal niets liever zijn dan dra te mogen waarnemen, hoe 't Natuurh. Genootschap in Limburg, dank m'n opvolger, meer en meer in groei en in bloei toecneemt.

Maar toch, ik beken het gulweg.... scheiden doet wee.

Och, och, wat kan 'k me nog goed herinneren, als ware 't gisteren gebeurd, hoe ik in Augustus van 't jaar 1912 geboren en ten doop werd gehouden.

M'n vader, ik mag 't hier nog wel 'ns zeggen, was de heere Ernest Gadiot, uit Sittard, helaas nu ook al lange ter ziele....

Met wat 'n zorg heeft hij m'n eerste stappen op dit ondermaansche geleid!....

Tot September 1913, datum van zijn sterven, stelde hij zich, iedere maand weer, beschikbaar om mij te verzorgen....

In Augustus 1912 dan diende 'k me bij de leden onzer Vereeniging aan met de woorden: „Wat 'k wil?”

„k Wil de leden van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg meer voeling met elkaar doen houden, hen 'n werkzaam aandeel doen nemen in alles, wat hun Genootschap betreft.”

Wat al jaren zijn er sinds verlopen!....

Als men thans de vier honderd zes en zestig bladzijden, waaruit 'k besta, op vandaag nog eens in kijkt, zal men kunnen contrôleren hoe 'k steeds, naar best vermogen, trouw ben gebleven aan mijn toen nitgesproken „willen”. Hoe vaak toch heb 'k den leden nieuwe leden voorgesteld!....

Hoe dikwijls, helaas, ook 't overlijden van leden, waaronder zeer verdienstelijke, moeten aankondigen!....

Hoe heb 'k niet geijverd voor 't tot stand komen van een Natuurhistorisch Museum, 'n dito tuin en boekerij in Limburg!....

En wat al aanwinsten later voor alle drie niet wereldkundig gemaakt!....

Wat al natuurhistorische wetenswaardigheden zijn er via mij, door leden van 't Genootschap aan hun medeleden bekend gemaakt!....

En wat zou 'k nog veel meer hebben kunnen presleeren, ware de rampzalige oorlog met z'n gezellen, malaise op elk gebied, en geldnood, niet gekomen!....

Die zijn oorzaak geweest, dat m'n geestelijke verzorgers 't vaak niet aandurfd en mij bij de leden van 't Genootschap rond te sturen.

Dát toch zou méér geld gekost hebben dan waarover 't Genootschap beschikte.

En zoo, lieve leden, is 't gebeurd, dat ge mij in de jaren 1920 slechts zes keeren, in 1921 maar vier en in 1922 niet meer dan twee keeren hebt zien verschijnen.

't Jaar 1923 was me gunstiger.

Ware 'k materialistisch aangelegd, 'k zou mogen zeggen dat dit laatste jaar me heeft doen toenemen in gewicht, dat 'k heel wat dikker, lijviger ben geworden....

En waar, bij wezens van mijn soort, hun geestelijk gehalte niet zelden kans heeft te winnen, naarmate ze toenemen in lichamelijken omvang, spijt 't me te meer, dat 'k thans van 't tooneel ga verdwijnen.

Alével „een wijs man weet zich naar de omstandigheden te schikken, zooals 't water den vorm aanneemt van de vaas, die 't bevat”....

De omstandigheden zijn van dien aard, dat 't Bestuur van 't Natuurhist. Genootschap in Limburg gemeend heeft te moeten overgaan tot 'n anderen vorm van publicatie dan tot dusverre gevolgd werd.

Dat Bestuur is m'n meerdere.

En 'k zeg 't „den Keeshond” van „de Schoolmeester” na:

..... Tegen mijn meerderen te bassen,

Dat ware als blafte ik tegen de maan, en 't zou me niet passen”....

Lieve leden van 't Natuurhist. Gen. in Limburg, wij hebben twaalf en een half jaar samen relaties gehad.

Veel liefs en veel hartelijks heb 'k vaak van uw kant ondervonden....

Daarvoor ben 'k U recht dankbaar.

Gij kunt me geen grooter genoegen doen dan, in eigen huis en in den kring uwer vrienden en bekenden, met gejuich binnen te halen: m'n opvolger 't „Natuurhistorisch Maandblad,” nitgegeven door 't Natuurhist. Genootschap in Limburg.

HET MAANDBLAD.

ONS NIEUW ORGAAN.

Zooals onze Leden bereids weten en zij ten overvloede vandaag in 't „Afscheid” van dit nummer kunnen lezen, en gelijk ze zulks bereids gelezen hebben in 't „woordje vooraf” van 't